

Единъ день при комисията се яви едно малко, слабо, жълтолико момче, което току що бѣ излѣзло отъ болницата и трѣбваше нѣколко дена да си почива за поправка.

Това момче, облѣчено въ изпокжсани дрехи, бѣ нашъ Иванъ Димитровъ. Членовѣтъ на комисията веднага наредиха да му се намѣрятъ нови и здрави дрехи, па му дадоха и 15 лева помощъ.

Единъ отъ членовѣтъ, който знаеше, кое е това момче, поиска отъ него да разкаже, какво е видѣло въ боеветѣ и какъ се е разболѣло.

Момчето бѣ приказливо, та съ хубавъ говоръ и сладъкъ гласъ започна:

„Като минахме турската граница, ние пжтувахме бързо. Презъ нощта въ тъмнината боятъ започна. Запукаха пушкитѣ и забумтѣха топовѣтъ. Но нищо се не виждаше, и азъ не можахъ да разбера, какъ става боя. Ала на присѣмване стана нѣщо много важно за мене. Барабанчикътъ на трета рота отъ нашия полкъ още при първото препукване на пушкитѣ, падна раненъ и не можеше да тича съ ротата. Тутаки нашиятъ капелмайсторъ ме повика и ми рече:

— Иване, ще идешъ въ трета рота да биешъ барабана, докле се намѣри другъ барабанщикъ да замѣсти ранения. Сетне ти ще се върнешъ.

— Слушамъ, господинъ капелмайсторъ. Ето отивамъ. Грабнахъ барабана и право въ ротата. Тя бѣше тъкмо въ края на веригата до първи софийски полкъ. По-нататъкъ линията се заемаше отъ първи полкъ. Тъкмо до нашата рота имаше едно отдѣление войници, на чело на което стоеше малко юнкерче — хубаво и пѣргаво момче.